

ZPRÁVODAJ

58. JIRÁSKOVA HRONOVA

CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ, POŘÁDANÁ V RÁMCI FESTIVALU ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1988 NA POČEST 40. VÝROČÍ VÍTĚZNÉHO ÚNORA

Divadlo Na hradbách – Levoča

Divadlo „Na hradbách“ si zvyčajne pridáva k názvu prívlastok Divadlo mladých. A nie je to len slovný ornament, ale vyjadrenie podstatnej a charakteristickej črty tohoto ochotníckeho kolektívu. Veď popri nestoroch, Marcelovi Gajdošovi a Ladislavovi Péchym tvoria základ hereckého kolektívu Levočania pod či okolo tridsiatich rokov veku.

Toto divadlo vzniklo a desiaty rok pracuje vo vyložene nedivadelných podmienkach. Všetky doterajšie inscenácie mali svoj zrod i premiéry v panoramatickom kine Úsmev.

Pred jedenástimi rokmi totiž chýrny stánok Levočskej Thálie obsadili reštaurátori. Divadlo „Na hradbách“ — ak chcelo nadviazať na dlhoročnú tradíciu, siahajúcu až kdesi

ku študentskému krúžku Janka Francisciho — sa muselo uspokojiť s proscénium v levočskom kine.

PŘEDSTAVUJEME

Tento limitujúci faktor by zaiste odradil mnohých. Nie však hercov a nadšencov združených okolo režiséra Ladislava

Péchyho. Už pri inscenovaní rozprávky O kapitánovi Budzogaňovi (1978) sa režisér Péchy predstavil ako ambiciózný a talentovaný divadelník, usilujúci sa o vlastnú divadelnú filozofiu a zachovávajúci si nádhľad nad témou.

Atypické podmienky, priestorová stiesnenosť nútli levočských ochotníkov — a nútia ich, napokon dodnes — ak už nie experimentovať, tak potom aspoň si poradiť, vysporiadať sa s nedivadelným prostredím kinosály.

Veľkou devízou kolektívu je stabilný scénograf, režisérovo najväčší dramaturgický oponent, spriaznenec vysoko kultivovaného textového výraziva Ján Tokár. Bez jeho vynaliezavosti, bez jeho citu pre skrat-

(pokračovanie na str. 2)

Večerní filmová predstavení jsou dnes již pevnou součástí doplňkového programu Jiráskova Hronova a dá se říci, že poutají velkou pozornost místních obyvatel i návštěvníků města.

Dramaturgie festivalu připravila tentokrát cyklus nazvaný „Filmové herectví národní“

V HLAVNÍ ROLI

Vlastimil Brodský

ho umělce Vlastimila Brodského, který zahrnuje vybrané snímky z filmografie V. Brodského z let 1958—1971. Hronovští diváci měli již možnost zhlédnout Brodského herecké kreace v zajímavém filmu na pomezí žánrů Ztracená tvář režiséra P. Hobla, ve znamenitém Brynychově Transportu z ráje, v crazy komedii Z. Podskalského Bílá paní, promítané v Jiráskových sadech před dosud nejpočetnějším hledištěm. Z filmů, které V. Brodský natočil s režisérem V. Jasným, jsme si

(pokračování na str. 2)

Divadelní soubor Na hradbách MĚKS Levoča se dnes v Jiráskově divadle představí s inscenací hry Milana Lasicy a Júlia Satinského Náš priateľ René napsané na motívy Bajzova románu René mládenca príhody a skúsenosti.

dnešní program JH

9.00 Pohovor se souborem
10.00 Diskusní kluby
13.00 Organizační štáb
14.00 Beseda s pracovníky DILIA
14.00 DS Rozmarýnek — BAJAJA
16.00 DS Levoča — NÁŠ PRIATEĽ RENÉ
16.00 DS Písek — VSTAŇ A CHOĎ
18.30 Víťaný souborů ze Šumperka a Košic
19.30 DS Levoča — NÁŠ PRIATEĽ RENÉ
19.30 DS Písek — VSTAŇ A CHOĎ
21.30 Filmový večer
21.30 Zasedání poroty
21.30 Diskotéka
22.00 Patronátní večer DS Levoča a DS Písek

Klub JD
ZŠ
Klub JD
ZŠ
sady MAJ
JD
Žďárky
schody JD
JD
Žďárky
sady MAJ
MS JD
Slávie
SOU + Žďárky

SEZÓNA V KRAJI

Severočeský „nadprůměrný průměr“

O práci severočeských amatérských souborů mají návštěvníci Jiráskova Hronova přece jen určitou představu, například z vystoupení Malého divadla z Ústí nad Labem, nebo českolipských divadelníků.

Nicméně sluší ji poněkud rozšířit, zejména o poznatek z letošní krajské přehlídky v Žatci. Igor Dojiva ji charakterizoval slovy „nadprůměrný průměr“. Vystihuje v nich skutečnost, že se obecně zvyšuje úroveň severočeských divadelních souborů (díky větší pouče-

nosti režisérů, růstem hereckých výkonů a také pozorností, které jim věnuje metodická KKS Jana Urbanová), ale že v kraji chyběla inscenace, která by znamenala výrazné obohacení třeba Jiráskova Hronova. Avšak i k tomu jsou v uvedeném růstu úrovně severočeských souborů vytvářeny příznivé předpoklady.

Můj optimismus pramení nejen z osobního poznání činnosti mnohých amatérských souborů v kraji (navíc se raduji z obnovení divadelní činnosti např. v Lounech), ale i z mnohaletého sledování práce dvou divadelních kolektivů

(pokračování na str. 2)

4/88

střípky

TLAČ O NÁS

V pondelním vydání informují prakticky všechny české denníky o otvorení hrnovskej divadelnej prehliadky. Obšírnejšie materiály prináša Lidová demokracie a Zemědělské noviny. Důfame, že novinárom pracovná výdrž vytrvá a spravodajstvo z 58. JH bude stále pestré a bohaté.

LADY MACBETH

Zdá sa, že tvorivý zápal nepúšťa prítomných ani v neskorých nočných hodinách. Na schodisku hotela Sokol zrejme v pondelok nadránom realizovala niektorá zhrdnutá Lady Macbeth svoj herecký sen. Jej úpenie, stony a výkriky dokonca v niektorých obyvateľoch asociovali ohrozenie naozaj reálneho rozmeru. Alarmovaná poriadková hliadka však bola ubezpečená, že „se nic neděje“. Masochistická produkcia však niekoľkým desiatkam spoluobyvateľov zbytočne prerušila spánok, nehovoriac už o norme, upravujúcej zásady súžitia vo verejnom ubytovacom zariadení...

UCHOTA NA JEDNIČKU

Redakce touto cestou více než děkuje s. Tomanovičovi ze SOU společného stravování za příkladné zásobení redakce (potřebným nádobím).

ŠIKOVNÉ DĚTI

Jistě jste si všimli dětí, které vás obšťastňují Zpravodajem. Ke každému prodanému číslu přidávají navíc úsměv zdarma. Vezměte si příklad a za příklad i kolportování Zpravodaje moc děkujeme.

HUSÍ PERSPEKTIVA

Proslechlo se, že členové Svazu drobnochovatelů připravují zvláštní schůzku, která se bude zabývat životními podmínkami husy, která — co by účinkující v představení souboru z Parizského — trpěla v autě souboru na sluníčku. Z dobře informovaných pramenů však můžeme sdělit, že vše se dělo se souhlasem této hrnovské účastnice, která jenom chtěla blíž poznat běh života před chrámem Mistra Jirásky. V soukromí má optimální podmínky na nerušenou koncentraci.

Je ovšem otázka, jestli po účasti na celostátním Hronově bude ještě v souboru dostatek motivace k trpělivému snášení husích rozmarů, nebo zda zvítězí cíle ryze pragmatické...

UŽ nepřijede

Maxa Vlasák — dlouholetý plzeňský ochotník, od roku 1918 aktivně zapojený v amatérském divadle, dlouholetý účastník Jiráskových Hronovů, zemřel 2. srpna 1988 ve věku 85 let.

SEZÓNA V KRAJI

(dokončení ze str. 1)

— divadelního souboru KRÚH 10 a divadelního souboru VOJAN DK ROH v Hrádku nad Nisou. Jejich členové mají potěšení z tvořivé divadelní činnosti, nevyhýbají se hlubšímu poučení o ní, hledají svou vlastní cestu a nacházejí kontakt s obecnostem v místě svého působení. Ne náhodou oba uvedené soubory vystoupily i na letošní kraj. přehlídce.

Jinak severočeské amatérské soubory mají určité problémy s kvalitou výtvarné složky představení a nadále starosti se získáváním potřebných divadelních textů. Ale kdo je nemá? Dr. FRANTIŠEK SOKOL

Další z řady studijních inscenací, kterou uvidíme ve Žďárných dnes je Vstaň a choď — režisér DS VJEM při ZK ROH n. p. Jitex Písek zdramatizoval Minutové grotesky maďarského autora Istvána Örkényho.

o čem se hovoří

Zahraniční styky v oblasti amatérského divadla jsou neustále středem zájmu široké obce amatérských divadelníků. Očekávají se v této oblasti nějaké změny? Odpovídá vedoucí oddělení divadelních a slovesných oborů ÚKVC Lenka Láznovská.

„Zahraniční styky ve všech oblastech zájmové umělecké činnosti plní několikerou funkci. Jsou především součástí zahraniční kulturní reprezentace Československa, která v duchu Helsinských dohod přispívá k poznávání a sblížování národů s různými společenským zřízením. Umožňují však i mezinárodní konfrontaci, jsou formou ověřování současného stavu jednotlivých oborů ZUČ a vlastně tak přispívají i k jejich rozvoji. Obě funkce bezesporu naplňuje účast na mezinárodních festivalech a dílnách, zatímco družební styky a reciproční výměny jsou někdy spíše příspěvkem k mezinárodnímu porozumění. Často bývá pokládána otázka, zda nejsou především odměnou za dlouholetou činnost souboru. Odpovídám, že samozřejmě také, ale za předpokladu vynikajících a ověřitelných dobrých uměleckých výsledků práce souboru. Domnívám se totiž, že vysílat do zahraničí musíme pouze soubory jako skutečné reprezentanty jednotlivých oborů ZUČ a tedy nikoliv pouze ty, které projeví zájem a mají dostatek finančních prostředků.

Všechno to platí i pro oblast amatérského divadla, pro zahraniční styky ve všech jeho oborech. Netajím se tím, že dáváme přednost účasti na mezinárodních festivalech a vzdělávacích akcích, kam vysíláme nejen seminaristy, ale i lektory. Patrně nazrál čas, abychom začali přemýšlet o tom, zda máme síly na organizaci např. mezinárodní dílny amatérského divadla i v Československu. Touto otázkou se mimo jiné bude zabývat zasedání národního střediska mezinárodní nevládní organizace AITA/IATA

(pokračování na str. 3)

(dokončení ze str. 1)

ku a úsilie maximální funkčnosti scény by nebylo možné inscenace Sen noci svatojánské (1987), Parazit (1986), Husáři (1985). S Tokárovými přednostami korešpondují muzikálně dispozice kmeňových členů souboru, Milana Finduru a Vladimíra Tarajáka.

Ladislav Péchy úspěšně orientuje koncepci inscenací na komediálně danosti herců, které vyplývají z ich oscilování mezi „kamenným“ a malofornistickým, neradičnodivadelním žánrem. Marcel Gajdoš je například autorem i režisérem kabaretní hry Pohledy. Naštudoval ju so žiakmi SOU pre mládež s chybami zraku, kde pôsobí ako výchovný poradca. Učini z Levoče s Pohľadmi získali pred dvoma rokmi na celoslovenskej prehliadke MJF

hlavnú cenu. Další člen divadla „Na hradbách“ Peter Plačko vytvořil velmi nádejný malofornistický tandem s Karlem Bendžalom, který sa však, žiaľ, rozpadol po angažovaní K. Bendžalu do profesionálneho souboru pobočnej scény prešov-

PŘEDSTAVUJEME

kého DJZ v Spišskej Novej Vsi. O samostatnú netradičnú divadelnú tvorbu sa pokúšali a pokúšajú i Ladislav Huszty a Miroslav Oravec,

V kolektíve divadla „Na hradbách“ sa riadia aforizmom: „Ťažké veci nechávame životu a iným súborom!“ Strohé konštatovanie vystihuje poetiku. Esprit, šarmantný humor, nenásilná aktualizácia — tieto de-

V HLAVNÍ ROLI

Vlastimil Brodský

(dokončení ze str. 1)

včera večer připomněli titul Až přijde kocour s národním umělcem J. Werichem v hlavní roli. Dnes je na programu povídkový film J. Sequense Kolík slov stačí lásce a zítra povídkový film na téma vztahu mezi člověkem a psem nazvaný Psi a lidé, který v roce 1971 natočil E. Schorm. Celý cyklus jistě úspěšně zakončí komedie Tři přání autorské dvojice J. Kadár - E. Klos, snímek, který patří k našim nejlepším filmovým satírám.

Na všech uvedených filmech mohou diváci ocenit čistotu hereckého projevu V. Brodského, jeho přesvědčivost ve vážné i komické poloze i tam, kde se tyto obě polohy navzájem prolínají. (sdek)

vízy dramatickej tvorby naplno zarezonovali už v úspešných Husároch A. P. Bréala v réžii M. Gajdoša. Do hodnotnej esencie plnej vtipu ich pretavil Ladislav Péchy v Shakespearovom Sne noci svatojánskej, s ktorým si súbor vybojoval postup do ochotníckej A - kategórie.

Do Hronova prichádzajú s hrou Milana Lasicu a Júliusa Satinského Náš priateľ René. Satirický náboj textu ozvláštnil L. Péchy prvkami syntetického divadla. Zachoval však pritom kontinuitu, nosný inscenačný moment: satirický pohľad na slovenský charakter cez (neraz zidealizované) legendy. Toto predstavenie možno objektívne považovať za vyvrcholenie desiatročných sympatických ambícií a počinov mladých ochotníkov z Levoče. JOZEF LAPŠANSKÝ

ANKETA · ANKETA · ANKETA

Blížiaci sa jubilejný 60. Jiráskov Hronov poskytuje už teraz množstvo námetov a úvah o tom, aký by asi mal byť, aby splňal všetky predstavy našich ochotníkov, pre ktorých je už celých tých šesť desaťročí Mekkou ku ktorej putujú každý rok, aby sa predovšetkým oboznámili s prácou svojich kolegov z celej našej vlasti.

Na otázku v anketě o tom, aký by mal byť 60. JH nie je ľahké odpovedať, ale na základe mojich dlhoročných skúseností a takmer pravidelných návštev Jiráskovho Hronova sa o to pokúsim.

Predovšetkým by podľa mojho názoru 60. JH mal byť tým najpracovitejším festivalom zo všetkých ročníkov, zbavený oslavnej pompéznosti a oficiálnosti, aby ochotníci z celej ČSSR mali pocit, že je to ich festival, ich prehliadka. Samozrejme s tým súvisí výber

ochotníckych divadelných súborov, ktorý by mal byť čo najspravodlivejší a najobjektívnejší zo všetkých doterajších ročníkov JH.

Na 60. JH by sa mali dostať všetky tie súbory, ktoré v uplynulej ochotníckej sezóne odviedli najzaujímavejšie a najinšpiratívnejšie predstavenia, aby žiaden súbor, ktorý by si to zaslúžil, nebol „zabudnutý“ a nezaradený do programu 60. JH. Želal by som si, aby tradičná otázka „kto to sem poslal“ sa už na tomto jubilejnom ročníku neobjavila, aby

o čem se hovoří

(dokončení ze str. 2)

letos na podzim. Z toho, co jsem uvedla, je myslím zřejmé, že ke státní kulturní reprezentaci bude ministerstvo kultury ČSR a ÚKVC vysílat divadelní soubory s prokazatelnými uměleckými výsledky. Např. z oceněných souborů z 57. Jiráskova Hronova jsme vyslali soubor Lucerna z Prahy s inscenací Zahraj to znovu, Same a divadelníky z Ústí nad Orlicí s Vévodkyní valdštejnských vojsk. Obdobně je tomu v případě oceněných souborů dalších národních přehlídek, pokud samozřejmě jejich inscenace je mezinárodně sdělná a zaměřená mezinárodního festivalu její vyslání umožňuje. Doporučení k reciproční výměně může dostat také soubor, jehož inscenace na některé z národních přehlídek zaujala. Vysílání a přijímání divadelních souborů z a do socialistických zemí není omezeno žádnou kvótou, lze je totiž realizovat nejen po linii ministerstva kultury, ale také KNV. Pro styky s nesocialistickými státy limit existuje a je daný objemem plánu zahraničních styků a kulturně politickými potřebami. V letošním roce např. zahrnul v oblasti amatérského divadla účast na festivalech v Rakousku, Francii, Irsku, NSR, Belgii, Portugalsku, na dílně dětského amatérského divadla ve Vídni a reciproční výměny dětského a dospělého souboru s amatérskými divadly v Belgii. Ústav předložil ministerstvu také již několik návrhů na administrativní zjednodušení zahraničních styků.

ochotníci mali väčšiu úctu k práci svojich kolegov v iných súborov, aby sa vytratila vzájomná nevráživosť a aby v ochotníckom divadle u nás sa obnovili priateľské vzťahy medzi súborami z minulosti, kedy si navzájom fandili a mali radosť z každého úspechu svojich kolegov. Otázka etiky v ochotníckom divadle u nás si myslím, je dnes nanajvýš aktuálnou a ožehavou a tak všetci čo okolo ochotníckeho divadla v ČSSR pracujeme máme čo naprávať, aby sa terajší stav zmenil k lepšiemu.

K umeleckým výsledkom 60. JH sa neoddeliteľnou časťou spájajú podmienky, ktoré domáci usporiadatelia pripravujú ochotníkom účinkujúcim v hlavnom programe i v študijných predstaveniach, ale i ostatným účastníkom jubilejného 60. JH. Od ubytovania počnúc cez možnosti dobrého stravovania a trávenia voľných chvíľiek, ktoré by sa mali orientovať predovšetkým na čo najkultúrnejšie využitie všetkých možností, ktoré Hronov má. Rezerv je tu ešte hodne, pri dobrej vôli sa dá všetko do začiatku 60. JH zvládnuť.

MILAN ŽARNOVICKÝ

názory na predstavení

„Fricando, fricando“

● Já nevím, mně to přivádí do stavu zoufalství, lítosti, vzteku a nevím čeho.

● Jsem dezorientovaný... nevím... léčba šokem?!

● Nelíbilo se nám.

● Iné to bolo! To bolo úplne iné predstavenie! Obraz tam pridali, aj to lozenie po konštrukcii... To nie je Fricando, fricando, ktoré sem bolo vybrané! To je ale ich špecialita.

● To lozenie to bola odpoveď na to, že sme sa pýtali, načo to hrajú v takomto priestore!

● Toto sa nerobí!!

„Commedia finita“

● Každopádne je to obdivuhodné, že se naučily tolik textu, ale myslím, že se okradly o strašnou spoustu šanci zahrát to s lidma, pro které to hrály. Bylo to pro mě trochu zklamání, protože já jsem si od toho sílboval víc.

(pokračováí na str. 4)

nové tváře

Oldřich Kužilek

„Je to možné? Oldřich Kužilek na Jiráskově Hronově?“ vykřikoval jsem nahlas. Informace, že je lektorem KMD mě trochu uklidnila. Oldřicha Kužilka, dvaatřicetiletého dvojnásobného absolventa vysoké školy, nejdříve coby stavebního inženýra (ČVUT Praha — obor pozemní stavby), později DAMU Praha — obor režie, znám především z festivalů jako je FEMAD Poděbrady nebo Šrámkův Písek a Oldřich Kužilek mi potvrdil, že na Jiráskově Hronově je letos vlastně podruhé.

Na výše uvedených festivalech většinou společně s dalším režisérem Janem Bornou (jindy samostatně) způsobil u mnohých rozruch svým tvrdšími vstupováními do diskusí

a vedením dialogu jak se říká lidově „na tělo“. Je ovšem nutno konstatovat, že názory Oldřicha Kužilka měly svůj pevný grunt a běda těm, kteří diskusí (pokračováí na str. 4)

Včera se nám představil ve Žďárkách divadelní soubor SOB Horšovský Týn s inscenací hry Viktorie Hradské Commedia finita (režie Václav Kuneš). Tato hra byla původně napsaná jako monodrama vypovídající prostřednictvím čtyř žen, ze čtyř zorných úhlů o vynikající pěvkyni Emě Destinové a společenském klimatu, v němž žila, tedy vlastně i obecněji o osudu talentu v Čechách.

I když se divadlo jednoho herce těší v poslední době poměrně velké oblibě, klade nám už sama jeho existence řadu otázek. V Estetice dramatického umění napsal Otakar Zich, že děj je vespolečné jednání osob. K tomu u monodramatu docházet nemůže, je proto nutné nahradit tuto skutečnost novou, v tomto případě jedinečnou kvalitou: bezprostřední komunikací s divákem, který se vlastně stává onou druhou osobou, partnerem ve hře. Výpověď proto může být tlumočena jen tehdy, pokud ji silná herecká osobnost sděluje právě na základě tohoto kontaktu, bez toho, že by se pokoušela vytvářet charaktery či vztahy.

Soubor z Horšovského Týna přistoupil k předloze poněkud jinak, protože v ní patrně viděl především příležitost pro čtyři herečky zahrát si poměr-

ně rozsáhlé role a zajímavé charaktery. Z tohoto důvodu patrně také, ve snaze tuto skutečnost nějak zdůvodnit a jednotlivé epizody propojit, volil autorčinu dodatečnou úpra-

konstatovat, že tomu tak není, ba že je tomu spíše naopak. Neboť situování výpovědí žen na večírek je pouze vnější a nemá divadelní logiku: způsobem, jakým vystupují, by tyto

recenze představení

vu předlohy, v níž je připsána postava komentátora. Je navozen rámec večírku, na němž se máme dozvědět něco vznešeného o Emě Destinové, ale tento večírek se posléze komentátorovi poněkud vymyká z rukou...

Položíme-li si otázku, zda to to poietí, právě tak jako rozdělení interpretace postav mezi čtyři herečky přináší nějakou novou kvalitu a posiluje výpověď předlohy, jsme nuceni

ženy na akademii vystoupit nemohly (patrně by jejich pokusy o „očeřňování“ umělkyně byly zlikvidovány daleko dříve); i vstupy komentátora působí násilně a zbytečně vše prodlužují. Úprava s komentátorem a večírkem by mohla mít smysl jedině tehdy, pokud by šlo o ironizaci a celkový nadhled inscenátorů, který by nám podával výpověď nejen o osudu jednoho talentu v Čechách, ale o jistých rysech ná-

rodní povahy, které existovaly kdysi a existují i dnes.

Použití hudby v této inscenaci, které by mělo být kontrapunktem k výpovědím žen, působí nahodile a nepřesně. Pokud se týče herecké práce, je souboru třeba přiznat snahu o diferenciaci postav a jejich charakterů, ale děje se tak převážně vnějšími prostředky, takže leccos působí afektovaně a neupřímně. Výjimkou je postava uklízečky (D. Žáková) — je nejpřistějšší, její představitelka má smysl pro pointu a především nejlépe dokáže stavět na kontaktu s divákem.

Pokusíme-li se o stručné shrnutí, pak je třeba říci, že inscenace ve výsledném dojmu zůstává v rovině jakéhosi životopisného pásma, bez postavení obecnějších významů.

ex

názory na představení

(dokončení ze str. 3)

● Já myslím, že to tak nejde dělat. Výborná je Uklízečka, která je nejlíp napsaná a potom Dana je výborná. Jinak to nebylo udělané, málo rozehrané a ostatní herečky to nenaplnily.

● Líbila se mi Uklízečka, jinak u těch ostatních jsem nepřečetl, co to je za postavy, jaký mají vztah k Destinové. Dobrý nápad byl rámec inscenace, s tím jsem se tady setkal poprvé, ale pro mě bohužel vůbec nefungoval.

● Člověk oceňuje tu velkou práci, kterou s tím měly a jeden ten výkon si myslím, že je mimořádný — Uklízečka. Vypráví totiž daleko víc o Emě Destinové a tím pádem se dovidáme o ní daleko víc než o těch ostatních.

Mistře, vysvětlíte manželce, že jste hráli pouze divadlo, že ve skutečnosti jsou na sebe lidi moc hodní...

Jaroslav Cita

OPRAVA ŠOTKA

Ve včerejší recenzi se vloupla chybička. Kdo má zájem o upřesnění, nechť si odpočítá 18 řádků od konce a čte následovně: „Inscenace zůstala více méně v rovině jisté koláže, lepoprela, sledu (ale nikoliv už součinnosti!) jednotlivých situací...“

nové tváře

(dokončení ze str. 3)

tovali a byli „na vodě“. Pražák, který působil v souboru ADADAS, později v době studijní na DAMU v souboru Vizita, se vždy snažil a snaží hledat jádra problémů. Snad předcházející studium na vysoké škole technického směru způsobuje, že jeho otázky jsou pro mnohé až příliš racionální (a někoho provokativní) a tím často vznikají paradoxně až vášnivé emoce v diskusích. To proto, že na divadle mu především vadí hodně nebetýčné nudy, málo skutečného kontaktu. Většina představení a divadel je více institucionálních než živých (to platí jak zdůrazňuje pro amatérské i profesionální soubory).

Pokud jde o jeho náhlý vstup do Hronova — stal se vlastně přes jedinou noc lektorem — nebylo to úplně jednoduché. Má zkušenosti z vedení podobných seminářů, i když většinou zaměřených na herectví, určitým problémem byla nutnost rychlé orientace a uvedení do situace, co se od něho chce a co by mělo být smysluplným obsahem jeho práce. S tím souviselo prostudovat doslova za pochodu texty, které si měli seminariisté připravit. Brechta odložil, nestačil prostudovat, Makbetha má rád a docela za-

Pozdrav do Svitav

Obdrželi jsme zprávu, kterou velice neradi zveřejňujeme. Představení souboru C ze Svitav se vzhledem k vážnému onemocnění v souboru neuskuteční. Josefovi Šimkovi přeje me i za vás brzké uzdravení.

žitého. Pokud jde o Višňový sad, nemá ještě vytvořené zázemí a i pro něho to bude vlastně otevřená hra, bude nabízet řešení svou vlastní provokující přítomností více než dokonalou znalostí. Pro něho bude práce na „Višňáku“ otvíráním světa — dvanáct lidí společně mluví a společně pročítají a otvírá prostor k možným řešením. V tomhle vidí Oldřich Kužílek i smysl své přítomnosti v Klubu mladých divadelníků ve Velkém Dřevíči.

(Objektivní popis Oldřicha Kužílka podal podle subjektivního sdělení Oldřicha Kužílka-pok.)

zítřejší program JH

9.00 Klub mladých divadelníků
9.00 Pohovor se souborem
10.00 Diskusní kluby
13.00 Organizační štáb
13.00 Setkání západočechů
13.00 Setkání severočechů
14.00 DS Ořechov — UBU králem
16.00 DS Šumperk — Zdaleka ne tak ošklivá...
16.00 DS Košice — Spectacle...
16.00 LS Hronov — Kozí čarování
18.30 Vítání DS Trnava
19.30 DS Šumperk — Zdaleka ne tak ošklivá...
19.30 DS Košice — Spectacle...
21.30 Filmový večer
21.30 Zasedání poroty
22.00 Patronátní večer DS Šumperk a DS Košice

Dřevíč
Klub JD
ZŠ
Klub JD
ZŠ
Staropadol. h.
JD
Slávie
Žďárky
sady MAJ
schody JD
Slávie
Žďárky
sady MAJ
MS JD
SOU + Žďárky

MLADÝMA OČIMA

První pracovní den v novém týdnu se vyznačoval nebyvalým úsilím lektorů i všech členů Klubu mladých divadelníků. Krvavý Macbeth odevzdal žezlo rozkvetlému Višňovému sadu Antona Pavloviče Čechova a poskytl tak prostor pro první herecké a režijní etudy.

Oproti včerejšímu dni, ve kterém jsme absolvovali maraton čtyř představení, jsme uvítali jen dvě dnešní inscenace. Díky tomu jsme se mohli mnohem lépe soustředit na rozbor a konfrontaci názorů. Prvním představením byla Nová komedie o Libuši DS z Třebíče. Tento dětský soubor nás upoutal již včera svou půvabnou a osvěžující inscenací Aucassin a Nicoleta. Očekávali jsme tedy s napětím co pěkného nám připraví dnes. V přeplněné sauně sálu Slávie byla bohužel většina frekvenciantů KMD poněkud zklamána.

Po shlédnutí představení jsme si položili otázku, zda poetika souboru se dá beze změny aplikovat na dvě odlišná témata. Nedělní představení naplněné tématem lásky, podané se spontánní a bezprostřední radostí bylo dětem prokazatelně bližší, než dnešní téma založené přemyslovského rodu. Nebylo zcela jasné, koho mladí herci představují: zdali vystupují za sebe nebo jestli představují jevištní postavu. Podle našeho názoru je nezbytné, aby téma odpovídalo věku a chápání představitelů. Došlo mezi námi k názorové neshodě, zdali na rozdíl od nedělního představení i tentokrát protagonisté vědí, o čem hrají. Mnozí z nás tentokrát nevěřili bezprostřednosti herců. Rušícím prvkem se zdály být poněkud laciné vtipky, které mnohdy vyzněly slaboúčelně. Především ve scénách „divadla na divadle“ působili herci značně nevěrohodně; zdálo se nám, že jejich ústy na nás promlouvá spíše režisér.

K sympatickým rysům představení patřila funkční a čle-

nitá scéna, která byla oproti předchozí inscenaci variabilnější a divadelnější. Mnohem více se líbila hudba.

Přesto všechno, a myslíme to upřímně, v nás představení zanechalo příjemný dojem a mělo mezi námi vcelku kladný ohlas.

Za druhým představením jsme se vypravili do Žďárek, proslulých svou špatnou akustikou a nedivadelním prostorem vůbec. Viděli jsme inscenaci Commedia finita Viktorie Hradské v nastudování divadelního souboru SOB Horšovský Týn. Naše obavy, zda nám zdejší vzpomínané prostředí opět nezkaží dojem, se ukázaly jako liché.

První, nad čím jsme se museli zamyslet, byl dramaturgický výběr tohoto titulu pro amatérský soubor. Nebylo nám jasné, proč toto monodrama bylo změněno na pásmo čtyř monologů uváděných konferencierem. Úmyslem souboru bylo zřejmě rozehrát na jevišti herecký koncert. Tématem hry je pohled na génia z hlediska lidské malosti, průměrnosti, pokřivenosti a závisti. To vše je ukázáno na životním osudu velké české pěvkyně Emy Destinové. Podařilo se však souboru toto téma sdělit divákovi? Ještě před koncem představení, kterému chyběla tečka, jsme museli konstatovat opak. Představení nás nezaujalo a tudíž přes hodinu intenzivně nudilo. Příčiny vidíme především v nedostatečné režijní a dramaturgické práci, která se projevila v zanedbaném temporytmu, nemotivovaném jednání postav a ve zcela nepřesvědčivém výkonu herců. Ten se projevila zvláště nesprávnou intonací a nezvládnutím prostoru. To vše ve svém důsledku vedlo k tomu, že nebyl navázán kontakt s divákem. Rovněž příchod herců z hlediště ani postava konferenciera nebyla nijak tematicky zdůvodněna. Objevil se dokonce názor, že konferencier byl úplně zbytečný. Z celé inscenace vyplývá, že spoléhat se pouze na verbální prostředky je nesmírně obtížné a problematické.

Porovnáme-li dosud zhlédnutá představení s inscenací souboru SOB Horšovský Týn Commedia finita, naskytá se otázka, který ze směrů je pro amatérské divadlo perspektivní.

Commedia finita byla uváděna na JH již minulý rok. Potěší nás tato komedie i v následujícím ročníku?!